

Sevgi Masalı

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar bir padişah ve bu padişahın altı yedi yaşlarında bir kızı varmış. Bu kızın çok sayıda hizmetçisi ve kölesi varmış. Bir de Koçali adında, kendisinden yaşça biraz büyük bir uşağı... Diyelim ki akşam yemeği sırasında kız mendili ni yere düşürdü, Koçali hemen mendili yerden alıp ona verirmiş.

Oyun oynarken kız topunu biraz uzağa mı attı, Koçali hemen gidip topu getirirmiş. Padişahın kızı bazen de milyonlarca oyuncuğundan sıkılır ve çelik çomak oynamak istermiş. Onun çelik çomağı ise altın ve gümüştenmiş.

Kız ilk defa, çelik çomak oynamak istiyorum, diye tutturduğunda padişah şehirdeki bütün kuyumcuları huzuruna toplamış ve onlara kızının çelik çomağının bir saat içinde hazır olmasını emretmiş. Bu çelik çomak tamı tamına yüz bin tomana mal olmuş. Üstüne üstlük padişahın huzuruna gelmeyen bir kuyumcunun da boynu vurulmuş. Neymiş efendim, önemli bir işle meşgulmüş de o yüzden saraya gelememiş. Kuyumcu, o esnada yeni doğan kızına küpe yapıyormuş.

Kız ne zaman çelik çomak oynamaya heves etse Koçali onun yanında durup beklermiş. Padişahın kızı, uzun olan altın çubukla kısa olan gümüş çubuğa vurarak onu havaya fırlatırmış. Koçali'nin görevi, çubuğun peşinden koşmak ve onu yakalayıp kıza atmaktır. Kız havadaki çubuğa vurarak onu daha da uzağa fırlatırmış. Koçali de yeniden gidip çubuğu alarak kıza geri atarmış.

Kız oynamaktan yorulduğunda Koçali kızın hizmetçilerine ve kölelerine haber verirmiş. Onlar da gelip kızı alır, tahtırevanla saraya götürürlermiş. Koçali daha sonra oyuncakçıbaşına gider ve ona, çelik çomağı toplayıp diğer milyonlarca oyuncuğun yanına koymasını söylemiş. Ardından terzibaşına gider, ondan kızın akşam yemeğinde giyeceği özel giysisini almış ki kız, çelik çomak oynarken giydiği kıyafeti değiştirebilsin.

Koçali daha sonra ise sultanın özel mutfağına gider ve aşçılara, kızın çelik çomak sonrasında özel yemeğini hazırlamalarını söylemiş. Padişahın kızının oynadığı her oyundan sonra yediği özel bir yemek varmış.

Koçali daima bu tarz tuhaf işlerle uğraşmış. Vazifesi, padişahın kızı uyuduğunda bile bitmezmiş. Sultan uyuyunca Koçali de onun kapısının önünde uyurmuş ki köleler, hizmetçiler ve diğer saray görevlileri, hanımlarının uyuduğunu anlasınlar da ses çıkarmasınlar...

Padişahın kızı ne emrederse emretsin, Koçali öyle yürekten itaat eder ve işini öyle iyi yaparmış ki sultan bugüne bugün ona bir kez bile el kaldırmamış. Koçali, padişahın kızına âşık olmuş.

Ona saf ve temiz bir aşkla bağlıymış. Ona kalırsa bu işte yanlış hiçbir şey yokmuş. İşte bu yüzden bir gün kıza yüreğini açmış.

O gün kız, sarayın bahçesinde kelebek yakalamaca oynuyormuş. Koçali bir ağacın altından onu seyrediyormuş. Ara sıra bir kelebek kızın elinden kaçıp bir ağacın tepesine konarsa Koçali ağaca tırmanıp kelebeği yakalıyormuş. Derken

kız kocaman bir kelebek görmüş ve Koçali'ye seslenmiş:

“Koçali, gel bunu sen yakala. Ben korkuyorum.”

Koçali çabucak koşup kelebeği yakalamış ve onu bir kafesin içine koymuş. Kafasını kaldırdığında kızın, hemen önünde durduğunu görmüş ve dayanamayıp saf ve temiz duygularla ona şöyle demiş:

“Sultanım, ben size âşığım. İkimiz de büyüünce lütfedip benimle evlenir misiniz?”

Koçali daha cümlesini bitirmeye kalmadan kız onun suratına var gücüyle bir şamar indirmiş ve yaygarayı koparmış:

“Seni beş para etmez uşak parçası seni! Bana âşık olmaya nasıl cüret edersin? Unuttuysan hatırlatayım; ben bir sultanım, sen de benim uşağımsın. Sen benim köpeğime bakıcılık etmeyi bile hak etmiyorsun. Seni kendini bilmez! Yıkıl karşımdan, bir daha gözüm görmesin seni! Git hizmetçilerime söyle; gelip beni alsınlar, seni de kapı dışarı etsinler! Senin o pis suratını bir daha görmek istemiyorum.”